

Hensyn til den enkelte og undladt at føre nogen enkelt ud i Vanskeligheder, hvad alle maatte billige, og han vilde have undgaaet at bringe Usikkerhed ind i hele Skattegrundlaget, hvilket han nu har gjort.

Jeg vender mig derefter til Spørgsmaalet om Statens Udbytte. Nu ved vi altsaa, hvorledes Sagen ligger. Forholdet er det, at i Aar vil det kunne tænkes, at en stor Skatteyder — Eksempler derpaa er nævnte — vil kunne faa Tilladelse til at regne saaledes, at han har haft en Indtægt paa 400 000 Kroner, men at hans Lagre er faldet 400 000 Kroner i Værdi, og at han følgelig slet ingen Indtægt har. Derksom Landsoverskatteraadet ikke vil gaa ind paa hele denne Betragtningmaade, men vil sige, at man kun vil anerkende, at han har haft en Indtægt af f. Eks. 200 000 Kr., vilde Forholdet uden Ministerens Fortolkning være det, at den vedkommende i indeværende Aar skulde beskattes efter de nuværende Procenter af 400 000 Kr. Efter Ministerens Fortolkning vil han komme til at beskattes af 200 000 Kr. efter de nuværende Procenter, og hvis Forholdene ændrer sig saaledes, at han næste Aar maa opføre disse 200 000 Kr. som Indtægt, vil disse komme ind under den lavere Procent, som eventuelt fremkommer. Derved har Ministeren ved denne Ordning ført store Indtægter over fra den ekstraordinære Skattelovgivnings Procents Tal ind under den ordinære, som kommer næste Aar. Dette Forhold er det, jeg beder Rigsdagen følge med Opmærksomhed, naar vi næste Aar kommer til Behandling af Skattelovene.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg gentager, at der under den Forhandling, jeg havde med Finansudvalget, ikke fremkom fjerneste Antydning af, at man ønskede at forhandle om Bevillingen til Hofholdningen. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Rode sigter til med at tale om Offentliggørelse af Forslaget. Jeg har ikke offentliggjort noget Forslag, lige saa lidt som jeg har offentliggjort andre Forslag, jeg har stillet overfor Finansudvalget. Men jeg forstaar det ærede Medlems Sky for Offentliggørelse, idet de tidligere Bevillinger, der blev gennemført under den forrige Regering, baade i 1918—19 og i 1919—20, fuldkommen unddrog sig Offentligheden. De kom ind paa en en bloc Paragraf under Finansministeriet, der indbefattede samtlige Dyrtilstillæg, og der er mig bekendt hverken fra den daværende Regering eller den daværende Finanslovordfører faldet et eneste

Ord om, at der under dette skjulte sig en Bevilling til Hofpersonalet.

Med Hensyn til Finansministeriets Skrivelse til Grosserer-Societetet, som er blevet meddelt Landsoverskatteraadet — det er ikke noget egentligt Cirkulære —, skal jeg kun sige, at jeg har fremført det, som jeg finder Anledning til at fremføre om denne Sag. Her er ikke Tale om en Forskrift til Ligningsmyndighederne, her er Tale om, at man giver en vis Frihed til at afværge unødvendig og for Samfundet, for den enkelte og for Statskassen skadelig Haardhed. Men Skrivelsen bevarer udtrykkelig fuld Frihed for Skattemyndighederne i den omhandlede Henseende. Det ærede Medlem maa indrømme, at saa kriseagtigt som Forholdene udviklede sig, var det nødvendigt at tage et vist Hensyn; men det ærede Medlem ønskede, at det skulde være taget paa den Maade, at de vedkommende først skulde have betalt deres Skat og saa være indgaaet til Finansministeriet med Andragende om Eftergivelse; det ærede Medlem ved, at det, at man indgaar til Finansministeriet med Klage, ikke frier en fra at betale sin Skat. Men det vilde være at lægge Afgørelsen fra den mere sagkyndige Autoritet over paa den mindre sagkyndige. Vi mener netop, at Skattemyndighederne, i første Række de almindelige Ligningsmyndigheder, derefter Skatteraadene og endelig Landsoverskatteraadet, har langt flere Betingelser end Skattedepartementet for at skønne rigtigt i disse enkelte Forhold. Det er der, vi har lagt Afgørelsen, det er dem, vi har givet frie Hænder, og den Udvej, det ærede Medlem anviser, vilde have været ganske overordentlig uheldig.

Rode: Den højtærede Finansminister ved meget vel, at Spørgsmaalet om de paagældende Bevillinger i to tidligere Finansaar er fremtraadt i den Form, at der skete en Forespørgsel og en Henstilling til samtlige Partier, om man ikke ansaa det for passende at undgaa Diskussion om dette Forhold. Alle Partier maa have billiget dette, siden ingen af Partierne har indledet en Diskussion derom. Med Hensyn til Forholdet i Aar ligger Sagen saaledes, at den samme Dag, som Forslaget var meddelt i Finansudvalget, blev det offentliggjort i de konservative Aftenblade paa en Maade, der syntes officiel eller i alt Fald officios. Hvad enten dette nu var Tilfældet eller ikke, var Offentliggørelsen i de konservative Blade af dette Forslag ensbetydende med en Nødvendighed for Regeringen og dens allierede med Finansministeren til at gennemføre